

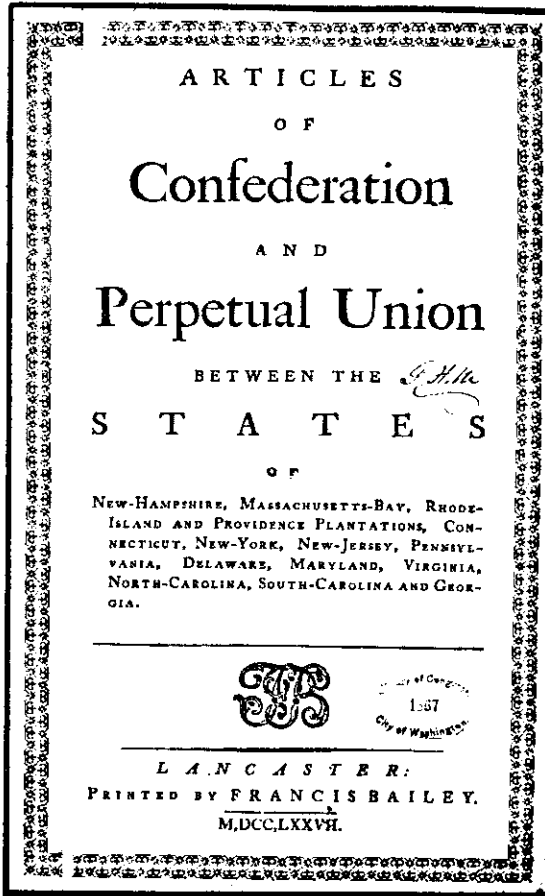
บทที่ 4

ภายใต้กฏบัตรแห่งสมาพันธ์ (1781-1788)

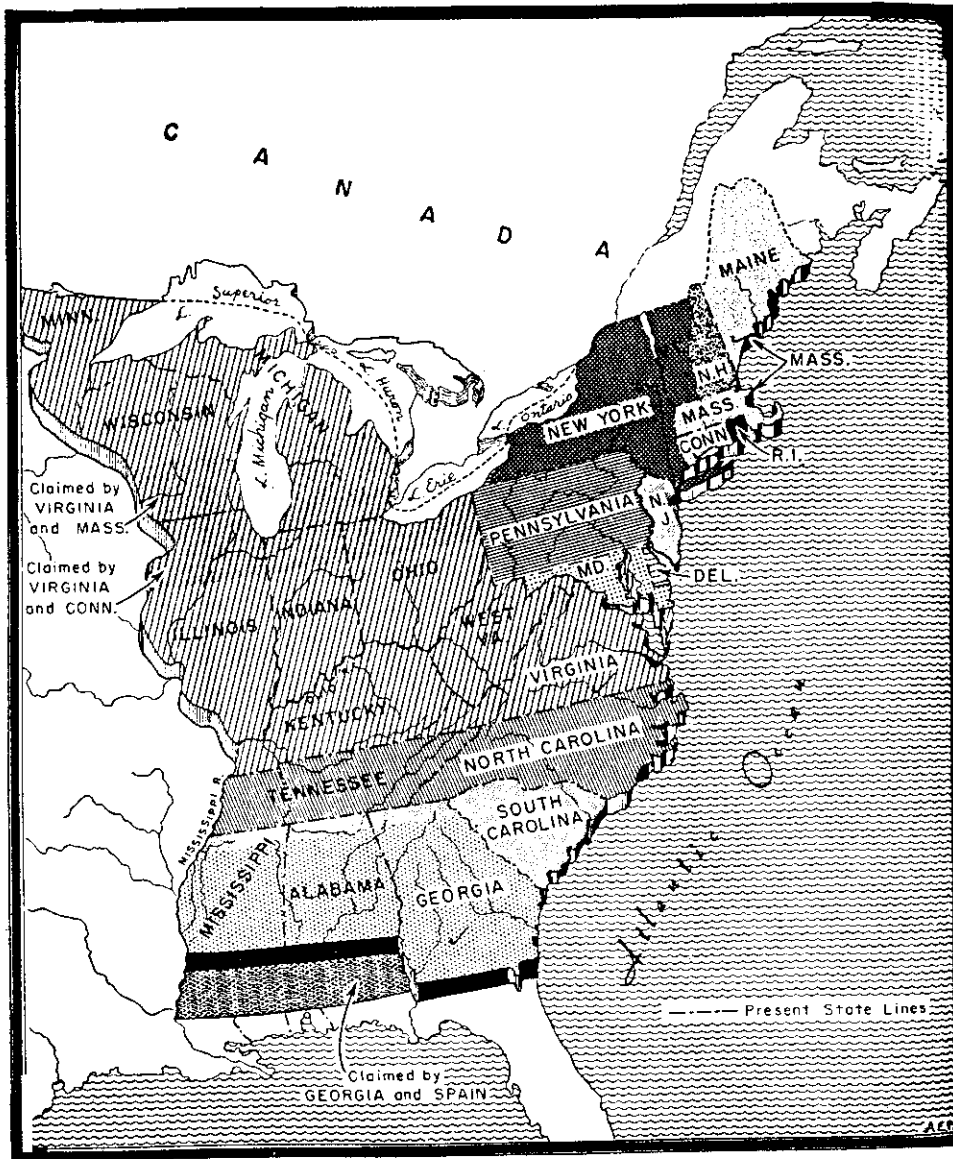
เหตุการณ์สำคัญช่วงปี 1781 - 1788

- 1776 – 13 อาณาเขตประกาศเอกราช (4 กรกฎาคม)
 - จอห์น ดิคเคนสัน เสนอการรวม 13 รัฐบาลใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ (12 กรกฎาคม)
- 1777 – สภาแห่งทวีปให้การยอมรับในกฎบัตรแห่งสมาพันธ์และจัดส่งยังสภาแห่งรัฐ (15 พฤศจิกายน)
- 1781 – แมรีแลนด์เป็นรัฐสุดท้ายให้การยอมรับในกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ (27 กุมภาพันธ์)
 - กฎบัตรแห่งสมาพันธ์มีผลบังคับใช้ (1 มีนาคม)
- 1785 – กฎหมายจัดสรรที่ดินในดินแดนตะวันตก
- 1786 – การประชุมที่แอนนาโพลิส (11 กันยายน)
- 1787 – กฎหมายจัดสรรที่ดินในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ
 - การประชุมร่างรัฐธรรมนูญที่ฟิลาเดลเฟีย (25 พฤศจิกายน - 17 กันยายน)
- 1788 – รัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้ (21 มิถุนายน)

This title page of the 1777 draft of the Articles of Confederation represented the copy which was first sent to the several states for their consideration. The states did not finally ratify it until 1781.

Library of Congress

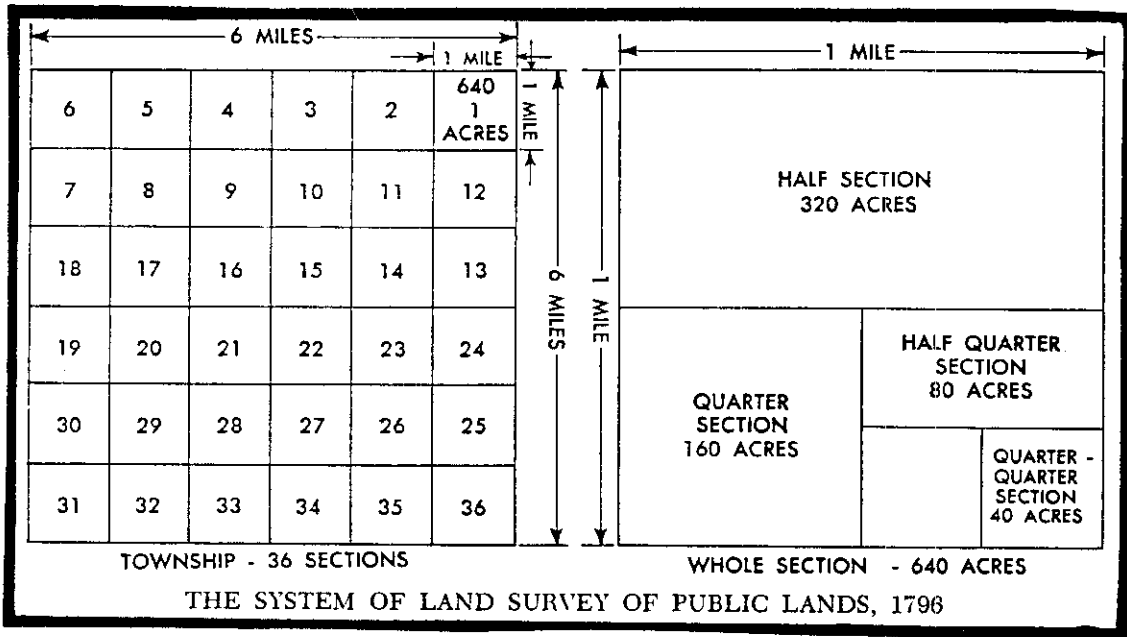
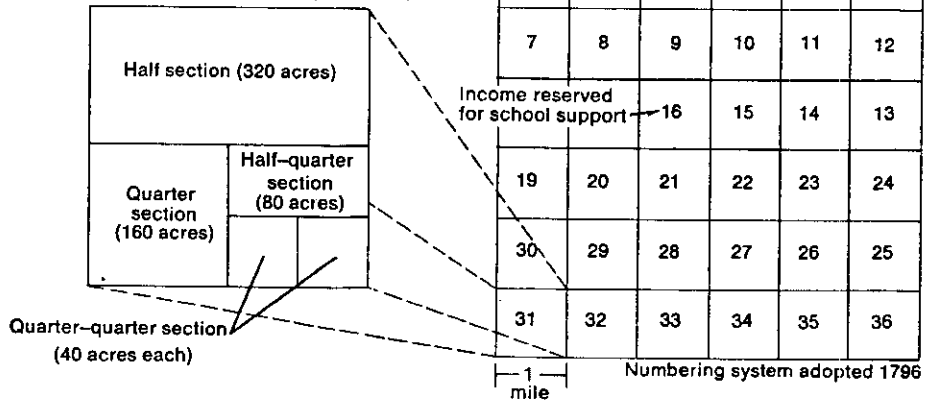

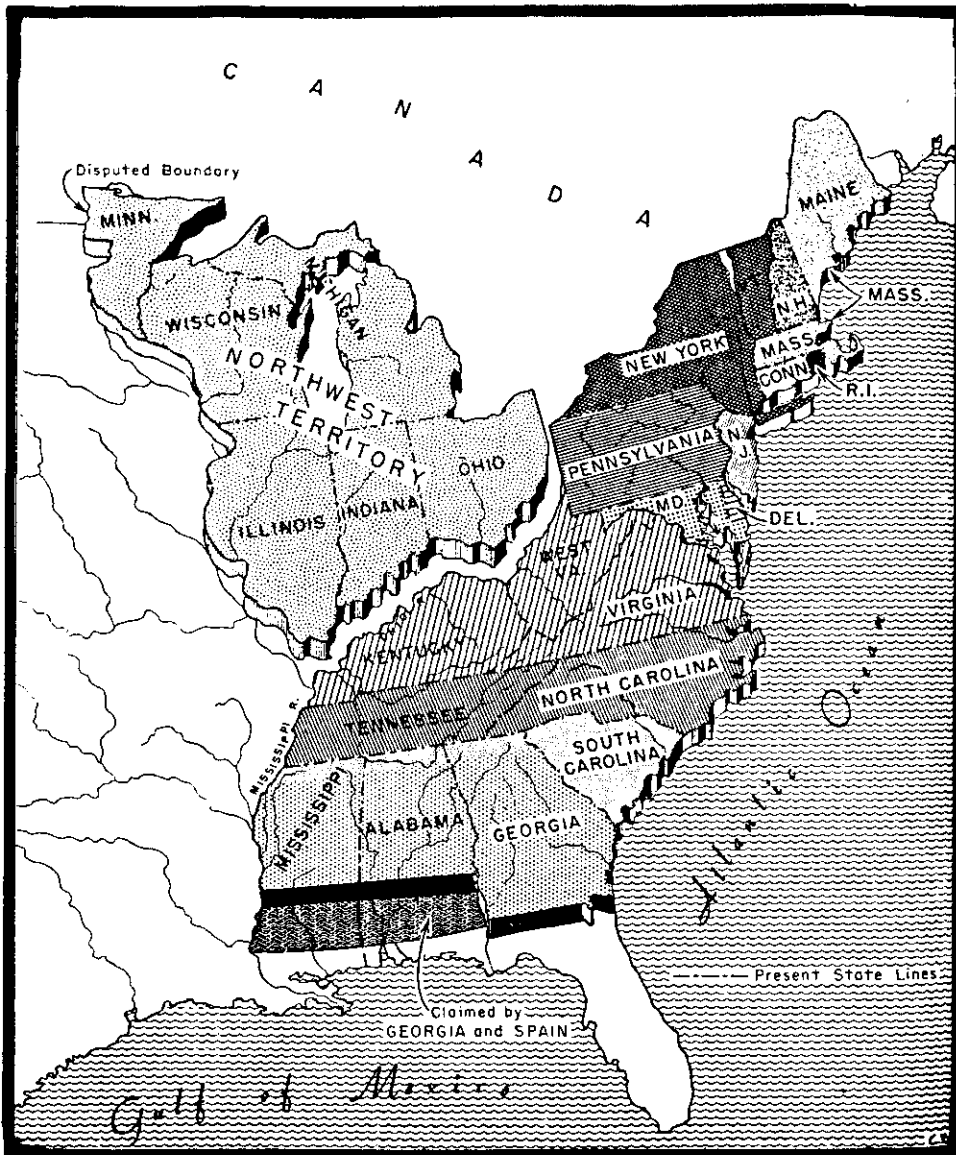
TERRITORIAL CLAIMS OF THE STATES IN 1781

When the Articles of Confederation were finally ratified, the idea of common ownership of ~~the~~ through a central authority was established.

Township Survey under the Land Ordinance of 1785

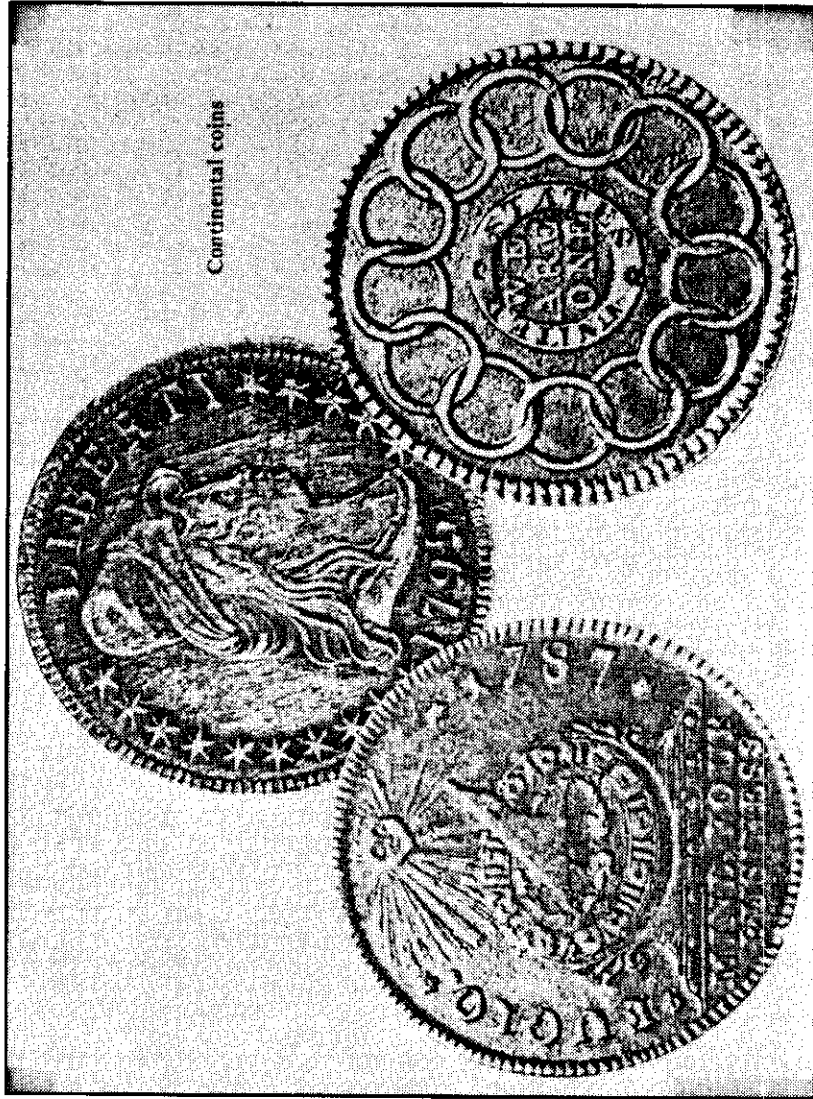
A western township = 36 sq. miles
 One section = 1 sq. mile (640 acres)

NORTHWEST ORDINANCE OF 1787 SETS A PATTERN

Creation of the Northwest Territory cut in half the land claims of the original states and provided a pattern for setting up the governments of future territories and states of the country.

Continental coins

"Washington at the Constitutional Convention" by Janius Brutus Sterns (1810-1885). The official journal of the Convention was not published until 1819. James Madison's records of the meetings, published in 1840, constitute the most complete account of the proceedings.

Ratification of the Constitution

STATE	DATE	VOTE
Delaware	December 7, 1787	unanimous
Pennsylvania	December 12, 1787	46 to 23
New Jersey	December 18, 1787	unanimous
Georgia	January 2, 1788	unanimous
Connecticut	January 9, 1788	128 to 40
Massachusetts	February 6, 1788	187 to 168
Maryland	April 28, 1788	63 to 11
South Carolina	May 23, 1788	149 to 73
New Hampshire	June 21, 1788	57 to 46
Virginia	June 25, 1788	89 to 79
New York	July 26, 1788	30 to 27
North Carolina	November 21, 1789	194 to 77
Rhode Island	May 29, 1790	34 to 32

บทที่ 4 ภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1781-1788

4 กรกฎาคม 1776 สิบสามอาณานิคมประกาศเอกราชก่อตั้งเป็นประเทศ เพราะคนอเมริกันขาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ คงให้ความสำคัญต่ออำนาจและบทบาทของรัฐบาลแห่งรัฐมากกว่ารัฐบาลกลาง กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ซึ่งถูกกำหนดขึ้น และมีผลบังคับใช้ในปี 1781 บราควว่ารัฐบาลกลางไม่สามารถบริหารประเทศได้อย่างมีประสิทธิภาพ สหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์เรียกช่วงวิกฤตในปี 1787 จากการประชุมที่ฟิลาเดลเฟียเห็นควรรยกเลิกกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ และร่างรัฐธรรมนูญขึ้นใช้ปกครองประเทศ

1. สหรัฐอเมริกา ก่อนการมีกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1776-1781

1.1 การปฏิวัติอเมริกามีอิทธิพลต่อนานาชาติ

สงครามปฏิวัติ (1775-1781) สิ้นสุดลงโดยอเมริกามีชัยชนะอังกฤษ 13 อาณานิคมเป็น 13 รัฐอิสระ การปฏิวัติอเมริกา (The American Revolution) เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ในประวัติศาสตร์สหรัฐอเมริกา และประวัติศาสตร์โลก เพราะระหว่างสงคราม คนในชาติอื่น ๆ ทั้งที่ถูกปกครองโดยกลุ่มพวกตนและถูกปกครองโดยชนต่างชาติ ต่างเฝ้าติดตามดูการรบระหว่างอังกฤษและอเมริกา และคิดว่าถ้าอเมริกานะนั้นย่อมหมายความว่าคนอเมริกันจะพ้นจากการปกครองของอังกฤษ ประเทศและรัฐบาลอเมริกาจะมีการจัดตั้งอย่างเป็นทางการ บรรดาผู้เฝ้าติดตามความเป็นไปของสงครามต่างหวังว่าตนจะมีเสรีภาพเช่นอเมริกา การแสวงหาเสรีภาพในฝรั่งเศสคือการปฏิวัติฝรั่งเศสในปี 1789 (The French Revolution) และในต้นศตวรรษที่ 19 เริ่มจากปี 1811 เป็นต้นไปได้มีการปฏิวัติในอาณานิคมสเปน ในเม็กซิโก อเมริกากลาง และอเมริกาใต้ สำหรับในสหรัฐอเมริกาเชื่อว่าคนอเมริกันทุกคนจะชื่นชมกับชัยชนะในสงครามปฏิวัติ ทั้งนี้เป็นเพราะยังมีคนอเมริกันที่จงรักภักดีต่ออังกฤษ (Tories or Loyalists) ได้แก่เจ้าของไร่ทางใต้ พ่อค้า และเจ้าหน้าที่รวมประมาณเจ็ดแสนคนอพยพออกจากสหรัฐอเมริกาอย่างเร่งรีบ ทั้งบ้านเรือน ทรัพย์สินและที่ดินเข้าตั้งมั่นในเขตปกครองอังกฤษ เช่นในแคนาดา หรือเดินทางกลับอังกฤษ

1.2 สภาพและปัญหาก่อนการมีกฎบัตรแห่งสหพันธ์ (1776-1781)

4 กรกฎาคม 1776 จากการประกาศเอกราช 13 อาณานิคมกลายเป็น 13 รัฐอิสระรวมตัวกันเพียงในนามภายใต้ชื่อประเทศสหรัฐอเมริกา โดยมีสภาแห่งทวีป (The Continental Congress) ที่ฟิลาเดลเฟียเป็นที่ประชุมร่วมกันของบรรดาตัวแทนจาก 13 รัฐทำหน้าที่เสมือนหนึ่งเป็นรัฐบาลกลางระดับประเทศเกิดใหม่ให้ก้าวหน้าต่อไป และบริหารประเทศยามสงคราม ผลงานที่สภาแห่งทวีปได้ทำคือจัดตั้งกองกำลังแห่งทวีป โดยมีจอร์จ วอชิงตันเป็นผู้บัญชาการ เจรจากองกำลังช่วยเหลือจากต่างประเทศ เจรจากอียัมเงินจากต่างประเทศ ในนามสหรัฐอเมริกา และทำสนธิสัญญากับฝรั่งเศสในปี 1778 13 รัฐให้การยอมรับในการกระทำของสภาแห่งทวีป เพราะคิดว่าสภาแห่งทวีปซึ่งเสมือนเป็นรัฐบาลกลาง (อย่างไม่เป็นทางการ) ทำหน้าที่ดีที่สุดแล้ว ในช่วงสงครามปฏิวัติ สภาพและปัญหาที่เกิดขึ้นในช่วงปี 1776-1781 ก่อนการประกาศใช้กฎบัตรแห่งสหพันธ์ มี 5 ประการสำคัญคือ

1. ปัญหาหนี้สินอันเกิดจากสงครามปฏิวัติ¹ ระหว่างสงครามปฏิวัติประเทศสหรัฐอเมริกาและรัฐบาล 13 รัฐต่างมีหนี้สินเพราะสภาแห่งทวีปเป็นผู้ดำเนินการกู้ยืมเงินจากฝรั่งเศส ฮอลแลนด์ และสเปนในนามสหรัฐอเมริกา เงินนำมาใช้ซื้ออาวุธและอุปกรณ์สงครามจนทำสงครามชนะ แต่เงินยืมนี้ไม่มีการพูดถึงว่าเมื่อไรจะจ่ายคืนประเทศเจ้าหนี้ สภาแห่งทวีปไม่มีอำนาจสั่งเก็บภาษี รัฐบาลแห่งรัฐเท่านั้นที่มีอำนาจเก็บภาษีภายในรัฐของตน วิธีทางที่จะชดเชยหนี้สินสงครามได้คือรัฐบาลแห่งรัฐแต่ละรัฐจะต้องจัดสรรเงินที่เก็บได้ภายในรัฐมอบส่วนหนึ่งให้แก่สภาแห่งทวีปเพื่อนำไปชดเชยหนี้สิน แต่ในความเป็นจริงแล้วไม่มีรัฐบาลแห่งรัฐใดยอมมอบเงินจำนวนดังกล่าวแก่สภาแห่งทวีป จึงทำให้ดูเหมือนหนึ่งว่าสหรัฐอเมริกาเพิกเฉยปฏิเสธการชดเชยหนี้สิน อันจะมีผลในอนาคตคือชาตินายทุนทางยุโรปอาจไม่ยอมให้สหรัฐอเมริกากู้ยืมเงินอีก

2. คนอเมริกันขาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ (Nationalism)² มุ่งรักษาผลประโยชน์ของรัฐเป็นประการสำคัญ โดยแต่ละรัฐอ้างสิทธิจัดระเบียบการเงิน และการค้าภายในรัฐของตนโดยต่างไม่ยอมรับเงินต่างรัฐ เก็บภาษีสินค้าต่างรัฐที่นำเข้ามาจำหน่ายภายในรัฐของตน ดำเนินการค้ากับต่างประเทศโดยลำพัง รวมทั้งไม่ยอมรับธนบัตรที่ออกโดยสภาแห่งทวีปหรือดีค่าธนบัตรของสภาแห่งทวีปให้ต่ำกว่าค่าที่กำหนดไว้

3. ปัญหาด้านการค้ากับต่างประเทศโดยเฉพาะการค้าขายกับอังกฤษ³ เพราะอังกฤษโกรธแค้นต่ออเมริกาประกาศเอกราชในปี 1776 และทำสงครามก็มีชัยชนะเรื่อยมา ดังนั้นอังกฤษจึงตัดการค้ากับอเมริกาโดยอังกฤษเลิกค้าขายกับอเมริกาหรือสั่งปิดท่าเรืออาณานิคมอังกฤษ เช่นในหมู่เกาะ เวส อินดีส ทำให้การค้าระหว่างอเมริกากับอังกฤษชะงักหรือดำเนินไปอย่างยากลำบากและหากอเมริกาจะค้าขายกับชาติอื่น ๆ ทางยุโรปก็มีกฏกีดกันเรื่องอังกฤษเข้ายึดสินค้าสร้าง ความเสียหายแก่การค้าอเมริกา

4. ทหารเรียกร้องขอเงินตอบแทนจากการร่วมเป็นกำลังในสงคราม⁴ ทหารของกองกำลังแห่งชาติที่เกิดจากการรวมกำลังของชายฉกรรจ์อาสาสมัครอเมริกันทำการรบกับอังกฤษ ภายหลังร่วมปฏิบัติการรบทหารหวังได้รับเงินตอบแทน แต่สภาแห่งชาติผู้ก่อตั้งกองกำลังแห่งชาติไม่มีอำนาจสั่งเก็บภาษี ไม่มีเงิน หรือแม้เมื่อไปขอยืมเงินจากรัฐบาลแห่งรัฐต่าง ๆ เพื่อนำจ่ายแก่ทหารอาสาที่ได้รับค่าปฏิเสฐ มีผลสร้างความไม่พอใจอย่างมากแก่ทหารอาสา

5. คนอเมริกันไม่ยอมรับการมีรัฐบาลแห่งชาติหรือรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง⁵ ผู้นำเช่นเบนจามิน แฟรงกลินเสนอความคิดว่าสหรัฐอเมริกาซึ่งประกอบด้วย 13 รัฐมี 13 รัฐบาลแห่งรัฐจำเป็นต้องอยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐบาลแห่งชาติหรือรัฐบาลกลาง (National Government) เพียงรัฐบาลเดียวที่เข้มแข็งเพื่อการมีอำนาจจัดระเบียบด้านการเงิน เศรษฐกิจ สังคมและการเมือง ข้อเสนอของคนอเมริกันส่วนใหญ่ไม่เห็นด้วย เพราะไม่ต้องการให้รัฐบาลใดหรือแม้แต่รัฐบาลกลาง เข้าแทรกแซงกิจการภายในรัฐของตน เช่นที่เคยถูกอังกฤษแทรกแซงมาในอดีตตลอดจนกลัวว่าการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งจะทำให้รัฐต้องสูญเสียอำนาจและ เสรีภาพที่จะดำเนินการภายในรัฐ

1.3 ความพยายามเพื่อการรวม 13 รัฐในอดีตก่อนปี 1781

ผู้นำทางการเมืองอเมริกาได้เคยพยายามดำเนินการรวม 13 รัฐเข้าด้วยกันมาแล้วหลายครั้งในอดีต แต่ต้องล้มเหลวเพราะถูกอังกฤษห้ามดำเนินการหรือไม่อาจตกลงกันได้เองในกลุ่มชาวอาณานิคม ความพยายามครั้งสำคัญที่ควรกล่าวถึงมี 3 ครั้งคือ

1. ในปี 1643 กลุ่มอาณานิคมตอนเหนือพยายามรวม 4 อาณานิคมเข้าด้วยกันภายใต้ชื่อ "The United Colonies of New England" เพื่อมุ่งยุติกรณีพิพาทปัญหาพรมแดน และร่วมมือกันต่อต้านปราบปรามการลอบโจมตีของอินเดีย การรวมตัวนี้ต้องยกเลิกเพราะ ไม่มีอาณานิคมใดยอมสละอำนาจที่มีอยู่ให้แก่คณะผู้ดำเนินการกลาง⁶

2. ในปี 1754 ตัวแทนจาก 7 อาณานิคมได้มาประชุมกันที่เมืองอัลบานี เบนจามิน แฟรงกลินเสนอแผนการรวม 13 อาณานิคมภายใต้ชื่อ "The Albany Plan of Union"⁷ โดยกำหนดให้ 13 อาณานิคมส่งตัวแทนสู่สภา สภาจะเป็นเสมือนรัฐบาลกลางโดยจะมีอำนาจดำเนินการเตรียมการป้องกัน 13 อาณานิคมจากการถูกลอบทำร้ายโจมตีโดยอินเดียและกองกำลังฝรั่งเศส การรวม 13 อาณานิคมในปี 1754 ต้องล้มเหลว เพราะอังกฤษคัดค้านด้วยเกรงว่าสภามีอำนาจมาก ซึ่งจะเป็นการยากลำบากแก่การที่อังกฤษจะปกครอง และสภาอาณานิคมในแต่ละอาณานิคมเองก็ไม่เห็นด้วยเพราะต่างไม่ต้องการสละอำนาจที่มีอยู่ให้แก่สภา

3. ในปี 1774 ตัวแทนจาก 12 อาณานิคมมาประชุมกันที่เมืองฟิลาเดลเฟียภายใต้ชื่อสภาแห่งทวีป (The Continental Congress)⁸ เพื่อรวมกองกำลัง 13 อาณานิคมต่อสู้กับอังกฤษจนกว่าจะชนะ สภาแห่งทวีปทำตนเสมือนเป็นรัฐบาลกลางอย่างไม่เป็นทางการได้ในช่วงปี 1774-1781 เพราะได้รับการยอมรับจากสภา 13 รัฐเนื่องจากสภาแห่งทวีปดำเนินการได้ดีที่สุดในระหว่างสงครามปฏิวัติ ผลงานเด่นดัง ได้กล่าวไว้แล้วข้างต้นคือตั้งกองกำลังแห่งทวีป เจรจ่ายขอความช่วยเหลือด้านกองกำลังทหารและการเงินจากต่างประเทศ และทำสนธิสัญญาด้านการค้าและการเป็นมิตรที่ดีกับฝรั่งเศส แต่สภาแห่งทวีปไม่มีอำนาจออกกฎหมายและบังคับใช้กฎหมาย ไม่มีอำนาจกำหนดประเภทภาษีเพิ่มอัตราภาษีหรือเรียกเก็บภาษี ไม่มีอำนาจจัดระเบียบด้านการเงินหรือกำหนดเงินตราใด ๆ ด้วยสภาพดังกล่าวสภาแห่งทวีป ไม่อาจตั้งมั่นถาวรได้

1.4 การเสนอและรับรองกฎบัตรแห่งสหภาพ (1775-1781)

แม้สภาแห่งทวีปนับจากปี 1774 ได้พยายามทำดีที่สุดเพื่อแสดงตนเสมือนเป็นรัฐบาลกลางที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพ แต่มีคนอเมริกันบางคนคิดว่าเป็นการไม่ถูกต้องที่จะให้สภาแห่งทวีปมีบทบาทโดยไม่มีกำหนดขอบเขตแห่งอำนาจเด่นชัด หรือปฏิบัติหน้าที่เช่นนี้สืบต่อไป

4 กรกฎาคม 1776 สหรัฐอเมริกาประกาศเอกราช 12 กรกฎาคม 1776 ในการประชุมสภาแห่งทวีป จอห์น ดิค เคนสัน (John Dickenson) จากเพนซิลวาเนีย เสนอการรวม 13 รัฐภายใต้กฎบัตรแห่งสหภาพ (The Articles of Confederation) สำระสำคัญคือ

1. สหรัฐอเมริกา ประกอบด้วย 13 รัฐ
2. รัฐบาลมี 2 รูปแบบคือ 13 รัฐบาลแห่งรัฐ (State Government) และ 1 รัฐบาลกลาง (Central or Confederation Government)

3. รัฐบาลกลางคือสภา (Congress)

4. สภาประกอบด้วยตัวแทนจาก 13 รัฐ มีสิทธิออกเสียงได้รัฐละ 1 เสียง โดยไม่คำนึงถึงขนาดของรัฐหรือจำนวนตัวแทนจากรัฐที่เข้าร่วมประชุม การพิจารณาชี้ขาดกฎหมายหรือในประเด็นสำคัญยึดเกณฑ์ 9 เสียงใน 13 เสียง แต่ในปัญหาธรรมชาติยึดเกณฑ์เสียงข้างมาก

5. การเพิ่มเติม หรือแก้ไขกฎหมายใด ๆ ต้องได้รับการเห็นชอบเป็นเอกฉันท์จากสภาของ 13 รัฐ จึงจะมีผลบังคับใช้

6. อำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลางคืองานที่ 13 รัฐไม่อาจดำเนินการได้โดยลำพังได้แก่จัดตั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ ประกาศสงคราม ทำสนธิสัญญาและหาพันธมิตร กู้ยืมเงินทั้งภายในและภายนอกประเทศ เพื่อนำมาบริหารประเทศ ออกเหรียญกระดาษเงิน จักรระบบการไปรษณีย์ และกำหนดอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง

7. อำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐ คืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐสามารถดำเนินการได้โดยลำพังและปกป้องรักษาผลประโยชน์ของรัฐ ได้แก่กำหนดประเภทภาษี เพิ่มอัตราภาษี และเก็บภาษีภายในรัฐ จัดระเบียบการค้าขายในรัฐ ระหว่างรัฐต่อรัฐ และระหว่างรัฐกับต่างประเทศ จัดระเบียบการเงินภายในรัฐ และพิจารณาพิพากษาคดีที่เกิดภายในรัฐ

15 พฤศจิกายน 1777 ภายหลังการอภิปรายถกเถียงด้วยเรื่องผลดีผลเสียของสหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ สภา (Congress) ให้การยอมรับและนำเสนอกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ต่อสภาของ 13 รัฐเพื่อให้สัตยาบันโดยพร้อมเพรียงกันอันจะมีผลใช้ในอนาคต สภาแห่งรัฐเริ่มให้สัตยาบันนับแต่นั้นมา

ปัญหาดินแดนตะวันตกเป็นสาเหตุทำให้การรับรองกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ต้องล่าช้าออกไปเป็นเวลาถึงสามปี¹⁰ ทั้งนี้เป็นเพราะมี 7 รัฐอ้างยึดครองดินแดนตะวันตก แมรีแลนด์ทำการต่อต้านโดยให้เหตุผลว่ารัฐใดที่ได้เข้ายึดครองดินแดนตะวันตก รัฐนั้นจะได้เปรียบทั้งอำนาจและสิทธิด้านการเมือง เศรษฐกิจ การเพิ่มขึ้นของพื้นที่และจำนวนประชากร ดินแดนตะวันตกต้องอยู่ภายใต้การควบคุมและการดำเนินการของรัฐบาลกลางและแมรีแลนด์จะไม่ยอมรับรองกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ ถ้าไม่อาจแก้ไขปัญหาดินแดนตะวันตกได้ดังที่แมรีแลนด์เสนอไว้ ผลจากการประท้วงของแมรีแลนด์ปรากฏว่านิวยอร์ก เวอร์จิเนีย และคอนเนคติกัตยอมยกเลิกอ้างสิทธิครอบครองดินแดนตะวันตก 27 กุมภาพันธ์ 1781 แมรีแลนด์ลงนามให้สัตยาบันต่อกฎบัตรแห่งสมาพันธ์เป็นรัฐที่ 13 อย่างไรก็ตาม การยกเลิกอ้างสิทธิครอบครองดินแดนตะวันตกเสร็จสิ้นสมบูรณ์โดยแท้จริงในปี 1802

เพราะแมริแลนด์รัฐที่ 13 ให้สัตยาบันต่อกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ ในวันที่ 27 กุมภาพันธ์ 1781 ในวันที่ 1 มีนาคม 1781 กฎบัตรแห่งสมาพันธ์มีผลบังคับใช้อย่างเป็นทางการ อันหมายความว่านับแต่บัดนี้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์คือกฎหมายสูงสุดหรือรัฐธรรมนูญฉบับแรกที่กำหนดแนวทางการปกครองสหรัฐอเมริกา แม้ว่าข้อกำหนดที่ระบุเอาไว้บ่งบอกถึงอำนาจและ เสถียรภาพของรัฐบาลกลางที่อ่อนแอต่อยกกว่ารัฐบาลแห่งรัฐ แต่นั่นคือความต้องการความพอใจของคนอเมริกันขณะนั้น

2. สหรัฐอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ 1781-1788

1 มีนาคม 1781 กฎบัตรแห่งสมาพันธ์มีผลบังคับใช้ในสหรัฐอเมริกา สภาพและปัญหาในช่วงเจ็ดปีพอจำแนกออกได้เป็น 2 ลักษณะคือ สภาพและปัญหาภายในประเทศ และสภาพและปัญหากับต่างประเทศ

2.1 สภาพและปัญหาภายในประเทศภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ มี 2 ประการคือ

1. ดินแดนตะวันตก ดินแดนตะวันตกถูกกำหนดให้อยู่ภายใต้การควบคุมดูแลของรัฐบาลกลาง ขณะเดียวกันคนอเมริกันที่ต้องการสร้างฐานะต่างพากันหลั่งไหลสู่ดินแดนตะวันตก เพื่อจับจองที่ดินทำเกษตรกรรม การดำเนินการเพื่อการจัดสรรที่ดิน กฎหมายที่จะนำเข้ในดินแดนตะวันตก และการให้ความคุ้มครองจากการคุกคามโดยอินเดียนเป็นสิ่งเร่งด่วนที่รัฐบาลกลางต้องดำเนินการ ในปี 1785 รัฐบาลกลางออกกฎหมายจัดสรรที่ดิน (The Land Ordinance of 1785)¹¹ กำหนดจัดสรรที่ดินเป็นแปลงกว้างยาวด้านละ 6 ไมล์ ที่ดิน 1 แปลงมีพื้นที่เท่ากับ 36 ตารางไมล์เรียกทาวน์ชิป (Township) ใน 1 ทาวน์ชิป จัดแบ่งเป็นแปลงย่อยได้ 36 แปลงกว้างยาวด้านละ 1 ไมล์ ที่ดิน 1 แปลงย่อยมีพื้นที่เท่ากับ 1 ตารางไมล์ หรือ 640 เอเคอร์ เรียกเซคชั่น (Section) ในเซคชั่นที่ 16 กำหนดเป็นที่ตั้งโรงเรียนกำหนดให้เก็บพื้นที่ 4 เซคชั่นไว้เป็นที่ทำการรัฐบาล จัดตั้งป้อมค่ายให้ทหารเข้าประจำการ เพื่อให้การปกป้องคุ้มครองคนอเมริกันจากการถูกอินเดียนลอบโจมตี สำหรับพื้นที่ส่วนที่เหลืออีก 31 เซคชั่นให้จัดจำหน่ายแก่คนอเมริกันได้ในราคาต่ำสุดเอเคอร์ละ 1 เหรียญ จากการจัดสรรที่ดินทางตะวันตกด้วยกฎหมายปี 1785 ทำให้การเข้าจับจองที่ดินเป็นระเบียบขึ้น การศึกษาถูกนำเข้าสู่ดินแดนตะวันตก ควบคู่กับการมาของเจ้าหน้าที่และกองทหารของรัฐบาลกลางที่เข้าให้การดูแล แต่กฎหมายปี 1785 ไม่ได้กล่าวถึงการปกครองว่าจะดำเนินการอย่างไรในดินแดนตะวันตก

ในปี 1787 มีการปรับปรุงกฎหมายจัดระเบียบที่ดินแดนตะวันตกโดยเริ่มมุ่งดำเนินการในส่วนดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ (The Northwest Ordinance of 1787) เน้นพื้นที่ทางตะวันตกเฉียงเหนือของลุ่มแม่น้ำโอไฮโอ ซึ่งปัจจุบันที่ตั้งของ 5 รัฐคือ โอไฮโอ อินเดียนา อิลลินอยส์ มิชซิปปี และวิสคอนซิน กฎหมายปี 1787 กำหนดจัดรูปแบบการปกครองในพื้นที่ดังกล่าวเริ่มด้วยรัฐบาลกลางจัดสรรที่ดินตามกฎหมายปี 1785 แต่งตั้งข้าหลวง (Governor) เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษาเข้าประจำการเป็นการชั่วคราว หากในพื้นที่ใดมีชายฉกรรจ์ 5,000 คนในพื้นที่นั้นจัดตั้งสภา เพื่อเลือกตัวแทนจำนวนหนึ่งคนเข้าร่วมฟังการประชุมสามัญของรัฐบาลกลางที่ฟิลาเดลเฟีย หากในพื้นที่ใดมีประชากร 60,000 คนให้สภาของชุมชนนั้นดำเนินการเลือกคณะบุคคลบริหารชุมชน ร่างรัฐธรรมนูญและเสนอตนเข้าร่วมกับสหภาพ (Union) มีฐานะเป็นรัฐใหม่โดยมีสิทธิเท่าเทียมกับรัฐเก่าทุกประการ แต่ทั้งนี้มีข้อห้ามว่าห้ามนำทาสเข้าสู่ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ กฎหมายจัดสรรที่ดินส่วนทางตะวันตกเฉียงเหนือปี 1787 นี้ ถูกใช้เป็นต้นแบบนำใช้ในดินแดนตะวันตกส่วนอื่น ๆ ในเวลาต่อมา ทั้งเป็นการประกาศห้ามการขยายตัวของทาสเป็นครั้งแรกสู่ดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ความสามารถในการแก้ไขปัญหาดินแดนตะวันตกนับได้ว่าเป็นผลงานของรัฐบาลกลาง ภายใต้กฎบัตรแห่งสมพันธ์รวมทั้งสร้างความพอใจแก่คนอเมริกันโดยทั่วหน้ากัน รัฐทางตะวันตกเกิดเพิ่มมากขึ้นเป็นลำดับ

2. รัฐบาลกลางไร้ความสามารถในการบริหารประเทศ¹³ ภายใต้กฎบัตรแห่งสมพันธ์คนอเมริกันยังขาดความรู้สึกในการรวมตัวเป็นชาติ คงมุ่งรักษาผลประโยชน์ของรัฐตนทั้งนี้อำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลกลางได้กำหนดไว้ว่าคืองานที่ 13 รัฐไม่อาจดำเนินการได้โดยลำพัง เช่นจัดตั้งกองทัพบกและกองทัพเรือ ประกาศสงครามทำสนธิสัญญา หาพันธมิตร จัดระบบการไปรษณีย์ คุ้มเงินเพื่อการบริหารประเทศ กำหนดอำนาจและหน้าที่ของเจ้าหน้าที่รัฐบาลกลาง เป็นต้น ซึ่งล้วนแล้วแต่ต้องใช้กำลังคนและกำลังเงินเป็นจำนวนมากเพื่อดำเนินการ ขณะเดียวกันภายใต้กฎบัตรแห่งสมพันธ์ กำหนดอำนาจและหน้าที่ของรัฐบาลแห่งรัฐคืองานที่รัฐบาลแห่งรัฐสามารถดำเนินการได้โดยลำพังและปกป้องรักษามลประโยชน์ของรัฐ ได้แก่กำหนดประเภทภาษีและจัดเก็บภาษีภายในรัฐ จัดระเบียบการค้าภายในรัฐ จัดระเบียบการเงินภายในรัฐ ซึ่งจะเห็นได้ว่ารัฐบาลแห่งรัฐมีรายได้มีผลประโยชน์ขณะที่รัฐบาลกลางต้องรับภาระหน้าที่ในการบริหารประเทศโดยไม่มีอำนาจและหน้าที่จัดการการค้าและเก็บภาษีแต่อย่างใดเพราะถูกรัฐบาลแห่งรัฐกีดกันไม่ให้ดำเนินการ

นอกจากนี้รัฐบาลแห่งรัฐมักมีกรณีพิพาทระหว่างกันด้วยเรื่องพรมแดน การกำหนดค่าของเงินระหว่างรัฐซึ่งต่างไม่รับรองซึ่งกันและกัน การเก็บภาษีสินค้าระหว่างรัฐ ซึ่งปัญหาเหล่านี้รัฐกลางไม่สามารถแก้ไขปัญหาคือตัดสินชี้ขาดได้ เพราะรัฐบาลแห่งรัฐมองข้ามความสำคัญของรัฐบาลกลาง

2.2 สภาพและปัญหาต่างประเทศภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรี ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษและสเปน ปรากฏเด่นชัดว่าไม่สู้จะดีนัก

1. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษ พิจารณาได้ 2 ด้านคือ ด้านการค้า และด้านการเมือง

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้านการค้า¹⁴ อเมริกาค้าขายกับอังกฤษเป็นหลักมาแต่อดีต ในช่วงสงครามปฏิวัติ (1775-1781) การค้าระหว่างสองประเทศต้องซบงกชเรือรบอังกฤษปิดล้อมชายฝั่งอเมริกา คนอเมริกันเริ่มการผลิตสินค้าสำเร็จรูปในรูปของอุตสาหกรรมภายในครอบครัว ในปี 1781 สงครามสงบ การค้าระหว่างสองประเทศเริ่มขึ้น สินค้าอังกฤษส่งเข้าจำหน่ายภายในอเมริกามาก แต่เพราะในปี 1783 อังกฤษจำเป็นต้องลงนามในสนธิสัญญาปารีสรับรองในเอกราชและความเป็นประเทศสหรัฐอเมริกา การค้าระหว่างสองประเทศซบงกชอีกครั้งโดยอังกฤษเป็นฝ่ายหยุดทำการค้าเพราะไม่พอใจในอเมริกา เกษตรกรอเมริกันเดือดร้อนมาก เพราะผลิตผลที่เคยจำหน่ายแก่อังกฤษได้ต้องค้างอยู่ในขังกลาง ขาดรายได้และไม่มีเงินเพียงพอเพื่อการจ่ายค่าที่ดินที่ต้องผ่อนชำระ และต้องอาจถูกยึดที่ดิน ในปี 1786 เกษตรกรในแมสซาชูเซตก่อความวุ่นวาย (The Shays' Rebellion 1786) นำโดยเดเนียล เซล์ (Daniel Shays) และพวกพยายามยึดคลังอาวุธที่สปริงฟิลด์ (Springfield) เพื่อนำอาวุธที่จะยึดได้ไปต่อต้านเจ้าของที่ดินเดิมหากมายึดที่ดินคืน กองกำลังทหารของรัฐบาลกลางไม่อาจปราบปรามได้ในช่วงแรก ในเดือนกุมภาพันธ์ 1787 กบฏชาวนาถูกปราบปรามโดยกองกำลังของแมสซาชูเซต กบฏชาวนา 1786 นี้บ่งบอกถึงบทบาทและความสำคัญทางการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษ ซึ่งมีผลกระทบต่อารอยู่รอดและความสงบสุขภายในสหรัฐอเมริกา ปัญหาด้านการค้านี้จำเป็นต้องดำเนินการแก้ไข

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับอังกฤษด้านการเมือง¹⁵ อังกฤษปฏิเสธการยกกำลังออกจากบ่อนค้าขายในดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ ซึ่งเป็นเขตอำนาจของสหรัฐอเมริกา

ตามข้อตกลงในสนธิสัญญาปารีสปี 1783 เพราะอังกฤษมุ่งใช้บ่อนค้าขายทหารเหล่านี้เพื่อประโยชน์ด้านการเมืองและการค้าโดยจะคอยให้การสนับสนุนอินเดียทางด้านอาวุธ และ เสบียง เพื่อให้อินเดียปฏิบัติตามลอบโจมตีต่อต้านการอพยพของคนอเมริกันที่มุ่งสู่ดินแดนตะวันตก และ ทั้งยังใช้บ่อนค้าขายนี้เพื่อการคุมเส้นทางการค้าขนสัตว์ที่ทำรายได้ดีให้แก่อังกฤษ สรุปได้ว่าภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรี ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกาและอังกฤษไม่สู้จะดีนัก โดยอังกฤษปฏิเสธทำการค้าขายกับอเมริกา ทั้งคงยึดพื้นที่ส่วนตะวันตกเฉียงเหนือไว้เพื่อประโยชน์ด้านการเมืองและการค้าขนสัตว์ซึ่งสหรัฐอเมริกาจำเป็นต้องแก้ไข

ในปี 1785 สหรัฐอเมริกาส่งจอห์น อาดัมส์ (John Adams) เป็นทูตเจรจาแก่รัฐบาลอังกฤษด้วยเรื่องการค้า และให้อังกฤษถอนบ่อนค้าขายรวมทั้งกองกำลังทหารออกจากดินแดนตะวันตกเฉียงเหนือ¹⁶ อังกฤษให้การปฏิเสธในทั้งสองเรื่อง เพราะอังกฤษรู้ว่าสหรัฐอเมริกาเป็นประเทศเกิดใหม่ ยังไม่พร้อมด้านกำลังทหาร และอาวุธที่จะใช้บีบบังคับให้อังกฤษต้องปฏิบัติตาม รวมทั้งรู้ว่ารัฐบาลกลางภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีนั้น ไร้อำนาจและไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ข้ออ้างในการปฏิเสธของอังกฤษที่ตอบแก่จอห์น อาดัมส์คือ ตราบาโดที่สหรัฐอเมริกาให้การเพิกเฉยต่อการชดใช้เงินค่าที่ดินและทรัพย์สินแก่พวกทริที่ขอลี้ภัยออกจากอเมริกาในช่วงสงครามปฏิวัติ ตราบนั้นอังกฤษก็ไม่อาจปฏิบัติตามคำขอของรัฐบาลอเมริกันภายใต้กฎบัตรแห่งสัมพันธไมตรีได้

2. ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกากับสเปน¹⁷ สเปนมีอำนาจและสิทธิเหนือแม่น้ำมิสซิสซิปปี เมืองท่านิวออร์ลีนส์ ดินแดนฟลอริดา และดินแดนฝั่งตะวันตกของแม่น้ำมิสซิสซิปปีถึงเทือกเขาร็อกกี (หลุยส์เซียนาส่วนทางตะวันตก) คนอเมริกันไม่พอใจสเปนเพราะสเปนคอยให้การสนับสนุนด้านอาวุธและ เสบียงแก่อินเดียเพื่อให้อินเดียลอบโจมตีและต่อต้านการอพยพของคนอเมริกันสู่ดินแดนตะวันตกนอกจากนี้ สเปนมักคอยชักชวนคนอเมริกันบริเวณชายแดนทางตะวันตกให้เอาใจออกห่างรัฐบาลอเมริกันและเข้าเป็นประชากรของสเปน และที่สำคัญยิ่งคือ สเปนมีท่าที่จะปฏิเสธเกษตรกรรมอเมริกันในดินแดนตะวันตกในการมีสิทธิใช้แม่น้ำมิสซิสซิปปี และ เมืองท่านิวออร์ลีนส์ เพื่อการลำเลียงผลิตผลเกษตรกรรมสู่ตลาดและลูกค้าในอเมริกาทางตะวันออกและยุโรป ในครั้งนั้นไม่มีถนนตัดจากตะวันตกสู่ตะวันออก ดังนั้นเส้นทางน้ำคือแม่น้ำมิสซิสซิปปีเป็นเส้นทางคมนาคมทางเดียวที่จะสามารถนำผลิตผลสู่ตลาดและผู้บริโภคได้ และ เมืองท่านิวออร์ลีนส์มีท่าเรือที่

เรือขนาดใหญ่ว่าจะสามารถเข้าเทียบเพื่อรับผลิตผลนำไปจำหน่ายยังตลาดยุโรป การที่เป็นจะสั่งห้ามขายแม้ว่ามีลิขสิทธิ์บีและห้ามเรือท้องแบนที่บรรทุกผลิตผลเกษตรกรรมขึ้นขนถ่ายที่นิวอริลส์ มีผลทำให้เกษตรกรอเมริกันไม่อาจนำผลิตผลออกสู่ตลาดได้ ซึ่งหมายความว่าสเปนทำลายการค้าของเกษตรกรอเมริกัน เกษตรกรอเมริกันในดินแดนตะวันตกไกลแค้นสเปนมาก และต้องการยุติกรณีพิพาทกับสเปนด้วยปืน หรือไม้กียอมตนเป็นประชากรของสเปนเพื่อความสะอาดด้านการคมนาคมและการค้า ทั้งนี้รัฐบาลกลางภายใต้กบฏแห่งสหพันธ์ยังไม่พร้อมด้านกำลังและอาวุธที่จะบีบบังคับให้สเปนปฏิบัติตามความต้องการของสหรัฐอเมริกา ขณะเดียวกันก็ไม่มีข้อต่อรองใดที่เหนือกว่า เพื่อการเจรจากับสเปนภายใต้กบฏแห่งสหพันธ์ จะเห็นได้ว่ารัฐบาลกลางอ่อนแอ ไร้ประสิทธิภาพในการบริหารประเทศเพราะไม่มีอำนาจในการเรียกเก็บภาษี หรือจัดวางระเบียบด้านการค้า ทั้งไม่สามารถยุติปัญหากรณีพิพาทระหว่างรัฐได้ หนี้สินของชาติที่บวมเพิ่มมากขึ้น โดยไม่มีการผ่อนชำระประเทศเจ้าหนี้ สภาพเศรษฐกิจภายในประเทศตกต่ำ รัฐบาลกลางขาดแคลนเงินอย่างมากในการเตรียมการด้านกองกำลังทหารและอาวุธ เพื่อใช้ป้องกันประเทศและให้การคุ้มครองแก่คนอเมริกันบริเวณชายแดน เส้นทางคมนาคมและการสื่อสารจำเป็นต้องปรับปรุงแก้ไขให้ดีขึ้น จากการไร้ความสามารถของรัฐบาลกลาง ทำให้คนอเมริกันไม่พอใจ และขาดความรู้สึกร่วมกันการรวมตัวเป็นชาติ ต่างคิดว่าตนเป็นประชากรของรัฐที่ตนอาศัยอยู่มิใช่ประชากรของชาติ นอกจากนี้ศักดิ์ศรีของอเมริกาในสายตาของประเทศทางยุโรปมีน้อยมาก คนอเมริกันเรียกช่วงประวัติศาสตร์อเมริกายุคใต้กบฏแห่งสหพันธ์นี้ว่า ระยะเวลาวิกฤต (The Critical Period) ด้วยสภาพปัญหาดังกล่าวคนอเมริกันต้องการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง มีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศและสามารถให้การคุ้มครองป้องกันจากภัยอันตรายทั้งหลายได้ การแก้ไขจำเป็นต้องดำเนินการเพื่อการอยู่รอดของอเมริกา

3. การประชุมร่างรัฐธรรมนูญ ปี 1787

3.1 การประชุมที่แมริแลนด์ ปี 1786¹⁸

ระหว่างวันที่ 11-14 กันยายน 1786 มีตัวแทนจาก 5 รัฐคือ นิวยอร์ก นิวเจอร์ซีย์ เดลาแวร์ เพนซิลวาเนีย และเวอร์จิเนีย มาร่วมประชุมกันที่เมืองแอนนาโพลิส ในแมริแลนด์ เพื่ออภิปรายและหาวิธีทางแก้ไขในปัญหาการค้าระหว่างรัฐ มติของการอภิปรายต่างเห็นพ้องต้องกันว่า

การจัดการประชุมใหม่ร่วมกันของตัวแทนจาก 13 รัฐ เพื่อร่วมกันหาแนวทางแก้ไขในปัญหาด้านการค้า และการปกครอง มตินี้ได้นำเสนอต่อสภาของรัฐบาลกลางโดยให้สภาเป็นผู้เชิญประชุมด้วยหวังว่ารัฐต่าง ๆ ต้องยินดีส่งตัวแทนเข้าร่วมการประชุมตามคำเชิญของสภาเพื่อการเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ อันจะมีผลทำให้ปัญหาการค้าหมดไป และมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง สภากำหนดเรียกประชุมในวันที่ 14 พฤษภาคม 1787 ที่สภาฟีลาเดลเฟีย (Philadelphia's State Hall or Philadelphia's Independence Hall) ในเพนซิลวาเนีย

3.2 การประชุมที่ฟีลาเดลเฟีย ปี 1787¹⁹

ในวันที่ 14 พฤษภาคม 1787 การประชุมไม่อาจดำเนินการได้เพราะมีตัวแทนเพียงจาก 2 รัฐ คือเพนซิลวาเนียและเวอร์จิเนียเข้าร่วมประชุมจึงจำเป็นต้องเลื่อนการประชุมออกไปอย่างไรก็ตาม การประชุมได้เริ่มขึ้นในวันที่ 25 พฤษภาคม 1787 เมื่อมีตัวแทน 7 รัฐจาก 13 รัฐเข้าร่วมประชุม ระหว่างการประชุมรวมมีตัวแทน (Delegates) 55 คนจาก 12 รัฐ เข้าร่วมโดยขาดเพียงตัวแทนจากริโดไอแลนด์ มีตัวแทนอยู่ร่วมประชุมประจำจริงประมาณ 35 คน ผู้เข้าร่วมประชุมส่วนใหญ่ล้วนเป็นนักปกครองระดับสูงจากรัฐของตน กว่าครึ่งหนึ่งคือสมาชิกสภาของรัฐบาลกลาง 8 คนในจำนวนผู้เข้าร่วมประชุมทั้งหมดได้เคยร่วมลงนามในคำประกาศเอกราชปี 1776 แทบทุกคนเคยร่วมรบในสงครามปฏิวัติช่วงปี 1775-1781 และต่างเข้าใจดีในสภาพและปัญหาของอเมริกาภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์ จอร์จ วอชิงตันขณะนั้นอายุ 55 ปี ได้รับเลือกเป็นประธานการประชุม ผู้นำคนสำคัญอื่น ๆ ที่เข้าร่วมประชุมได้แก่ เจมส์ เมดิสัน จากเวอร์จิเนีย อายุ 36 ปี อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน จากนิวยอร์ก อายุ 30 ปี เบนจามิน แฟรงกลินจากเพนซิลวาเนีย อายุ 81 ปี ได้รับการยกย่องว่าเป็นรัฐบุรุษผู้อาวุโส (The Elder Statesman) หรือผู้สร้างสันติภาพ (The Peace Maker) เพราะบางครั้งระหว่างการประชุมจะมีการอภิปรายเกิดความตึงเครียด เบนจามิน แฟรงกลินจะพูดแผงถ้อยคำที่ชบชั้น ช่วยสร้างสถานการณ์ให้ดีขึ้น นักการเมืองคนสำคัญที่ไม่ได้เข้าร่วมประชุมครั้งนี้เช่น โทมัส เจฟเฟอร์สัน เป็นทูตอเมริกาประจำฝรั่งเศส จอห์น อาดัมส์ เป็นทูตอเมริกาประจำอังกฤษ โทมัส เพน อยู่ยุโรป เพทริก เฮนรี ปฏิเสธการเข้าร่วมประชุมเพราะไม่ต้องการให้มีการเปลี่ยนแปลงหรือปรับปรุงกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ด้วยเกรงรัฐต้องสูญเสียอำนาจ ซามวล อาดัมส์ ไม่ได้รับเลือกให้เข้าร่วมประชุม

มติของที่ประชุมเห็นควรยกเลิกกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ และร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นแทน โดยต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง มีอำนาจและมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ในการปกครองต้องจำแนกอำนาจนิติบัญญัติ บริหาร และตุลาการ ออกจากกันโดยเด็ดขาด สิทธิของคนอเมริกันต้องได้รับการปกป้องคุ้มครองจากรัฐบาล ด้วยเหตุที่ผู้เข้าร่วมประชุมเห็นควรร่างรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ขึ้นใช้แทนกฎบัตรแห่งสมาพันธ์ปี 1781 เป็นผลให้การประชุมที่สภาพิลาเดเฟียปี 1787 ถูกเรียกว่า การประชุมร่างรัฐธรรมนูญ (The Constitutional Convention 1787) ระหว่างการประชุม เจมส์ เมดิสันจากเวอร์จิเนียถูกเรียกว่าบิดาแห่งรัฐธรรมนูญ (The Father of The Constitution) เพราะเป็นผู้จัดรวบรวมข้อความและเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นระหว่างการประชุม ข้อมูลนี้เป็นเอกสารสำคัญที่ให้รายละเอียดครบถ้วนในการประชุมร่างรัฐธรรมนูญ

3.3 พื้นฐานหลัก 4 ประการของรูปแบบการปกครองในรัฐธรรมนูญ ปี 1787

รูปแบบการปกครองในรัฐธรรมนูญ ปี 1787 วางอยู่บนพื้นฐานหลัก 4 ประการคือ

1. สหพันธนิยม (Federalism)²⁰ คือการจำแนกอำนาจระหว่างรัฐบาลกลาง (National or Federal Government) และรัฐบาลแห่งรัฐ (State Governments)

อำนาจของรัฐบาลกลาง (Delegated or Enumerated Powers) คืออำนาจเต็มที่รัฐบาลกลางได้รับมอบจากรัฐบาลแห่งรัฐ เห็นการมีอำนาจในการจัดระเบียบด้านการเงิน ได้แก่การกำหนดอัตราและเก็บภาษีอากร กู้ยืมเงิน และกำหนดและผลิตเงินตรา จัดระเบียบด้านการค้าได้แก่การจัดวางระเบียบด้านการค้าทั้งภายในประเทศและการค้าระหว่างสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ จัดเตรียมด้านกองกำลังทหารได้แก่จัดตั้งและสนับสนุนกองกำลังทหารทั้งทางบกและทางเรือ ซึ่งในการดำเนินการทั้งสามด้านนี้ครั้งภายใต้กฎบัตรแห่งสมาพันธ์รัฐบาลแห่งรัฐเป็นผู้กุมอำนาจในการดำเนินการทั้งสิ้นอันมีผลทำให้รัฐบาลกลางอ่อนแอ อำนาจของรัฐบาลกลางอื่น ๆ นอกเหนือจากได้กล่าวข้างต้น ได้แก่ กำหนดมาตรฐานการชั่ง ตวง วัด กำหนดกฎเกณฑ์ในการแปลงสัญชาติ วางระเบียบการไปรษณีย์ จัดระบบการศาล จัดตั้งหน่วยงาน ดำเนินนโยบายต่างประเทศในรูปการทำไมตรี ข้อตกลงและประกาศสงคราม

อำนาจของรัฐบาลแห่งรัฐ (Reserved or Residual Powers) คืออำนาจเต็มของรัฐบาลแห่งรัฐมีผลบังคับใช้ภายในรัฐโดยรัฐบาลกลาง เข้าแทรกแซงไม่ได้ ได้แก่กำหนดมาตรการการค้าภายในรัฐ จัดการเลือกตั้ง จัดวางระเบียบด้านการสมรส และหย่าร้าง จัดสวัสดิการและ

สาธารณูปโภค ให้สัตยาบันในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ จัดระบบการศึกษา จัดตั้งรัฐบาลท้องถิ่น เป็นต้น

อำนาจที่รัฐบาลกลางและรัฐบาลแห่งรัฐใช้ร่วมกัน (Concurrent Powers) ได้แก่ การบังคับใช้กฎหมาย เก็บภาษีและกึ่งมีเงิน จัดระเบียบด้านการศาล เวชภัณฑ์ดินเพื่อสาธารณะประโยชน์ ำซึ่งงบประมาณเพื่อสวัสดิการสังคม เป็นต้น

2. การจัดจำแนกอำนาจรวมทั้งการตรวจสอบและรักษาคุลย์อำนาจในรัฐบาลกลาง²¹ รัฐธรรมนูญได้กำหนดแนวทางป้องกันสหรัฐอเมริกาจากการถูกปกครองในระบอบเผด็จการ หรือกลุ่มชนผู้บ้ำอำนาจ คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญเห็นความจำเป็นต้องจำแนกอำนาจ (Separation of Powers) การปกครองออกเป็น 3 ส่วนคือ

อำนาจนิติบัญญัติ (Legislative Power): ทำหน้าที่ออกกฎหมาย รัฐสภา (Congress) เป็นสถาบันที่ใช้อำนาจนิติบัญญัติ รัฐสภาประกอบด้วยวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) สมาชิกของวุฒิสภาเรียกวุฒิสมาชิก (Senator) คุณสมบัติของวุฒิสมาชิกคือ อายุต่ำสุด 30 ปี ไม่จำเป็นต้องเป็นคนอเมริกันโดยกำเนิด แต่จะต้องถือสัญชาติอเมริกันและเป็นพลเมืองอเมริกันอย่างน้อย 9 ปี ต้องเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้งก่อนวันเลือกตั้ง 90 วัน การดำรงตำแหน่งวุฒิสมาชิกกำหนดคราวละ 6 ปี สภาของรัฐเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกส่งเข้าสู่วุฒิสภาจำนวนรัฐละ 2 คน การออกเสียงในวุฒิสภานั้นวุฒิสมาชิกแต่ละคนมีคะแนนเสียงหนึ่งคะแนน สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรเรียกผู้แทนราษฎร (Representative) คุณสมบัติของผู้แทนราษฎรคือ อายุต่ำสุด 25 ปี ไม่จำเป็นต้องเป็นคนอเมริกันโดยกำเนิดแต่จะต้องถือสัญชาติอเมริกันและเป็นพลเมืองอเมริกันอย่างน้อย 7 ปี ต้องเป็นผู้มีภูมิลำเนาอยู่ในรัฐที่ตนสมัครรับเลือกตั้ง การดำรงตำแหน่งผู้แทนราษฎรกำหนดคราวละ 2 ปี ชายฉกรรจ์ผู้มีสิทธิออกเสียง (electors or voters) ในรัฐนั้น ๆ เป็นผู้เลือกผู้แทนราษฎร จำนวนผู้แทนราษฎรขึ้นอยู่กับจำนวนประชากรของรัฐนั้น ๆ

อำนาจบริหาร (Executive Power) ประธานาธิบดี (President) เป็นผู้นำในการใช้อำนาจบริหารประเทศตามแนวทางที่กฎหมายกำหนดไว้ คุณสมบัติของประธานาธิบดีคือ เป็นคนอเมริกันโดยกำเนิด อายุต่ำสุด 35 ปี ต้องอาศัยอยู่ในสหรัฐอเมริกาเป็นเวลาอย่างน้อย 15 ปี การดำรงตำแหน่งกำหนดคราวละ 4 ปี ประธานาธิบดีสหรัฐอเมริกาได้ชื่อว่าเป็นผู้มีตำแหน่ง

หน้าที่และอำนาจมากกว่าคือ เป็นประมุขของสหรัฐอเมริกา เป็นประมุขของฝ่ายนิติบัญญัติ เป็นประมุขของฝ่ายบริหาร เป็นผู้บัญชาการทหารสูงสุด และเป็นประมุขทางการทูตของสหรัฐอเมริกา คณะผู้เลือกประธานาธิบดี (Electoral College) เป็นผู้เลือกประธานาธิบดี โดยผู้ชนะจะต้องได้รับเสียงข้างมากของคณะผู้เลือกประธานาธิบดี

อำนาจตุลาการ (Judicial Power) ทำหน้าที่ตีความกฎหมายที่ออกโดยรัฐสภามาให้ขัดต่อรัฐธรรมนูญ รวมทั้งพิพากษาพิจารณาคดี ศาลฎีกา (Supreme Court) คือศาลสูงของสหรัฐอเมริกา ศาลชั้นรอง (Inferior Courts) จัดตั้งโดยรัฐสภาได้เป็นครั้งคราว คณะผู้พิพากษาสามารถดำรงตำแหน่งอยู่ได้ตราบาคที่ยัง เป็นผู้มีความประพฤติดี

คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญ ปี 1787 ได้กำหนดระบบตรวจสอบและรักษาดุลย์อำนาจในรัฐบาลกลาง (Checks and Balances System) เป็นที่ทราบกันดีแล้วว่ารัฐธรรมนูญได้มอบอำนาจหน้าที่แก่หน่วยงานทั้งสามอย่างชัดเจนทั้งให้ความสำคัญแก่อำนาจทั้งสามเท่าเทียมกัน การใช้อำนาจต้องอยู่ในขอบเขตที่กำหนดไว้ ไม่มีการรวบอำนาจในหน่วยงานใด หรือการก้าวก้าวอำนาจซึ่งกันและกัน ดุลย์อำนาจทั้งสามต้องรักษาไว้ ทั้งมีการตรวจสอบซึ่งกันและกันอำนาจทั้งสาม เช่น รัฐสภาตรวจสอบการบริหารงานของประธานาธิบดี ตัวอย่างคือถ้าประธานาธิบดีเพิกเฉยต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญ จะต้องถูกรัฐสภาฟ้อง และถ้าผิดจริงประธานาธิบดีต้องออกจากตำแหน่งหรือประธานาธิบดีมีอำนาจในการทำสนธิสัญญากับต่างประเทศ สนธิสัญญาจะมีผลบังคับใช้ต่อเมื่อได้รับเสียง 2 ใน 3 ของวุฒิสภา หรือประธานาธิบดีมีอำนาจในการเลือกบุคคลเข้าร่วมรัฐบาล ทั้งนี้บุคคลดังกล่าวต้องได้รับการเห็นชอบจากเสียงข้างมากของวุฒิสภา หรือประธานาธิบดีมีสิทธิ์ยับยั้งกฎหมายที่รัฐสภาผ่านออกมา แต่รัฐสภาสามารถนำกฎหมายฉบับนั้นมามีผลบังคับใช้ได้ถ้าได้รับเสียงสนับสนุน 2 ใน 3 ของสมาชิกรัฐสภา แม้ประธานาธิบดีจะยับยั้งกฎหมายฉบับนั้นก็ตาม สำหรับในด้านประธานาธิบดีตรวจสอบรัฐสภาตัวอย่างเช่น ประธานาธิบดีใช้สิทธิ์ยับยั้งกฎหมายที่รัฐสภาผ่านออกมา หรือมีสาส์นหรือขึ้นกล่าวเป็นกรณีพิเศษในรัฐสภาเพื่อให้ข้อความหรือคำกล่าวนั้นมีอิทธิพลต่อความคิดของสมาชิกรัฐสภา หรือเรียกประชุมรัฐสภาเป็นกรณีพิเศษเพื่อเรียกร้องให้มีการออกกฎหมายเป็นกรณีพิเศษ หรือกล่าวปราศรัยกับประชาชนโดยตรง อันจะมีผลให้ประชาชนเข้าใจจนประเด็นที่ประธานาธิบดีต้องการ ซึ่งจะส่งผลต่อรัฐสภาต้องนำพิจารณาเป็นกรณีพิเศษ สำหรับในด้านประธานาธิบดี รัฐสภาและตุลาการตรวจสอบซึ่งกันและกันเช่น อำนาจตุลาการสามารถประกาศว่ากฎหมายที่ผ่านโดยรัฐสภาและได้รับการยอมรับลงนามโดยประธานาธิบดีนั้นขัดต่อรัฐธรรมนูญ เป็นต้น

3. ต้องให้การปกป้องคุ้มครองสิทธิและ เสรีภาพของคนอเมริกัน²² คณะผู้ร่าง รัฐธรรมนูญ มิได้กำหนดสิทธิของคนอเมริกันไว้ในการร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 แต่ได้ตกลงกันว่า สิทธิของคนอเมริกันนี้จะนำระบุไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ (Amendment) และในปี 1791 บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญในเรื่องสิทธิของคนอเมริกัน (The Bill of Rights) ได้ถูก กำหนดไว้ในบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 10 มาตราแรก ซึ่งเป็นการให้การรับรองในสิทธิ ของคนอเมริกันในเรื่อง เสรีภาพในการพูด การพิมพ์ การนับถือศาสนาและประกอบพิธีกรรม การ ประชุม การถือครองอาวุธ สิทธิในร่างกาย เคสสถาน เอกสารและทรัพย์สิน สิทธิในการร้องเรียน ขอความเป็นธรรมหากถูกจับกุมหรือพิพากษา เป็นต้น

4. รัฐธรรมนูญยืดหยุ่นได้เพื่อปรับหรือดัดแปลง (Adaptability) ให้เข้ากับ เวลาและสภาพการณ์ที่เปลี่ยนแปลงไป²³ ทั้งนี้เป็นเพราะในการร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 นี้ผล ของการดำเนินการร่างได้เพียง 7 มาตราเท่านั้น ซึ่งย่อมไม่เพียงพอแก่การใช้เป็นหลักในการ บริหารประเทศ ซึ่งในอนาคตจำเป็นต้องมีการปรับปรุง เพิ่มเติม แก้ไขหรือเปลี่ยนแปลง เพื่อการ กำหนดบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ ได้กำหนดเกณฑ์การดำเนินการคือ ต้องได้รับการเสนอด้วย เสียง 2 ใน 3 ของสภาแห่งรัฐ บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ผ่านการร่างต้องได้รับการเห็นชอบ ด้วยเสียง 2 ใน 3 ของสมาชิกรัฐสภา บทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ผ่านรัฐสภาต้องได้รับการ รับรองในอัตรา 3 ใน 4 ของสภาแห่งรัฐ ปัจจุบันมีบทแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ 26 มาตรา และ รัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาปี 1787 ซึ่งมี 7 มาตรา ยังคงมีผลใช้มาจนถึงในปัจจุบัน

3.4 ปัญหาก่อนการยอมรับรัฐธรรมนูญปี 1787 ระหว่างการประชุม

คณะผู้ร่างรัฐธรรมนูญปี 1787 ต่างเป็นพ้องต้องกันว่าจำเป็นต้องมีรัฐบาลกลางที่เข้ม แข็งมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ แต่เพราะบรรดาตัวแทนเหล่านี้ต่างมีสภาพถิ่นที่อยู่อาศัย สังคมและประกอบอาชีพแตกต่างกันออกไป ดังนั้นระหว่างการประชุมร่างรัฐธรรมนูญจึงมีปัญหาคือ อภิปรายถกเถียงกันเพื่อหาข้อยุติที่ยุติธรรมที่สุด เพื่อใช้เป็นเกณฑ์และแนวทางในการปกครองใน อนาคต ปัญหาที่อภิปรายมี 3 ประเด็นคือ

1. ปัญหาเรื่องสิทธิของรัฐในการส่งตัวแทนสู่รัฐสภา²⁴ เพราะรัฐมีขนาดไม่เท่ากัน และประชากรในแต่ละรัฐก็มีจำนวนมากน้อยต่างกันออกไป รัฐใหญ่ได้แก่เวอร์จิเนีย นำโดยเอ็ดมัน แรนดอล์ฟ (Edmund Randolph) เสนอแผนการเวอร์จิเนีย (The Virginia Plan or The

Randolph Plan) กำหนดว่าจำนวนประชากรของแต่ละรัฐเป็นตัวกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรที่จะส่งเข้ารัฐสภา รัฐเล็กคือนิวเจอร์ซีไม่พอใจ ภายใต้การนำของวิลเลียม พาเทอร์สัน (William Paterson) เสนอแผนการนิวเจอร์ซี (The New Jersey Plan or The Paterson Plan) กำหนดว่าทุกรัฐจะมีผู้แทนราษฎรเข้าสู่รัฐสภามีจำนวนเท่าเทียมกัน ภายหลังจากอภิปรายกันเป็นเวลานาน โรเจอร์ เชอร์แมน (Roger Sherman) จากคอนเนคติกัตได้เสนอแผนการประนีประนอม (The Great Compromise or The Connecticut Compromise) กำหนดว่ารัฐสภามี 2 สภา คือวุฒิสภาและสภาผู้แทนราษฎร ไม่ว่ารัฐเล็กหรือรัฐใหญ่มีสิทธิส่งตัวแทนสู่วุฒิสภานอัตราร่วมกันคือรัฐละ 2 คน อันเป็นการรับรองว่าทุกรัฐมีจำนวนตัวแทนเท่าเทียมกันในวุฒิสภาสําหรับในสภาผู้แทนราษฎรนั้นจำนวนประชากรของรัฐเป็นตัวกำหนดจำนวนผู้แทนราษฎรที่จะส่งเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร นั้นย่อมนัยความว่ารัฐใดมีประชากรมาก รัฐนั้นย่อมมีสิทธิส่งผู้แทนราษฎรเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎรได้มากกว่ารัฐที่มีประชากรน้อย ผลของการตกลงคณะผู้ร่วมร่างรัฐธรรมนูญให้การยอมรับ

2. ปัญหาการนับจำนวนประชากรภายในรัฐ²⁵ เพราะสภาพเศรษฐกิจทางเหนือเป็นการค้า การเดินเรือ และทางใต้เป็นเกษตรกรรมใช้แรงงานทาสเป็นหลัก การนับจำนวนประชากรเป็นปัญหาที่ถูกหยิบยกขึ้นมาอภิปราย ทางใต้นั้นต้องการให้มีการนับจำนวนทาส เพื่อใช้เป็นตัวเลขนับชี้การมีสิทธิส่งจำนวนผู้แทนราษฎรสู่สภาผู้แทนราษฎร แต่ไม่ต้องการให้ตัวเลขจำนวนทาสมีผลโดยตรงต่อการต้องจ่ายเป็นภาษีทรัพย์สินให้แก่รัฐ คนทางเหนือต้องการให้มีการนับจำนวนทาสเพื่อใช้เป็นเกณฑ์เรียกเก็บภาษีทรัพย์สินจากนายทาสทางใต้ แต่ไม่ต้องการให้การนับทาสเป็นตัวบ่งชี้การมีสิทธิส่งจำนวนผู้แทนราษฎรเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร ภายหลังจากอภิปรายได้หาข้อยุติโดยยึดเกณฑ์คนผิวขาว 3 คนเท่ากับคนผิวดำ 5 คน (The three-fifth Compromise) ตัวอย่างคือสมมุติประชากรของเวอร์จิเนียเป็นชายผิวขาว 10000 คน ทาสชาย 100000 คน ทาสชาย 10000 คน เทียบค่าเป็นชายผิวขาวได้เท่ากับ 6000 คน รวมประชากรชายเวอร์จิเนียจะมีทั้งสิ้น 16000 คน

3. ปัญหาด้านการค้า²⁶ ข้ออภิปรายกันระหว่างการประชุมคือความจำเป็นในการต้องควบคุมการค้าและจัดระเบียบการค้าทาส พ่อค้าทางเหนือต้องการให้รัฐบาลกลางจัดระเบียบการค้าของสหรัฐอเมริกากับต่างประเทศ และทั้งจัดระเบียบการค้าภายในประเทศด้วย เจ้าของ

ไรท์ทางใต้ไม่พอใจเพราะ เกรงรัฐบาลกลางจะออกกฎหมายเรียกเก็บภาษี ทั้งนี้เพราะรายได้ของ
คนทางใต้คือผลิตผลจากไร่ ได้แก่ใบยาสูบ ซึ่งตลาดที่นำยาสูบออกจำหน่ายคือยุโรปและรัฐทาง
เหนือ และเจ้าของไรท์ทางใต้จะส่งซื้อสินค้าสำเร็จรูปและของเครื่องใช้กลับมาจากยุโรปและรัฐ
ทางเหนือ ภายหลังเสร็จสิ้นการขายใบยาสูบ เจ้าของไรท์ทางใต้เกรงว่าถ้ารัฐสภาเรียกเก็บภาษี
ขาออก จะมีผลทำให้ผลิตผลจากไร่มีราคาสูงขึ้นอันจะเป็นการเสียลูกค้าและตลาด และถ้ารัฐสภา
เรียกเก็บภาษีขาเข้าจะมีผลทำให้สินค้าสำเร็จรูปที่นำเข้ามีราคาสูงขึ้น สรุปลแล้วคนทางใต้ต่อต้าน
การเรียกเก็บภาษีทั้งขาเข้าและขาออก การประนีประนอมมีขึ้น (The Commerce Compromise)
โดยให้รัฐสภาใช้อำนาจจัดระเบียบการค้าทั้งกับต่างประเทศและภายในประเทศ รวมทั้งการเรียก
เก็บภาษีสินค้าขาเข้า การเรียกเก็บภาษีสินค้าขาเข้ามีผลกระทบต่อการค้าทาสของทางใต้ เพื่อ
การระลုံးมอละว่ายที่ประชุมมีมติคงให้มีการค้าทาสได้จนถึงปี 1808 หลังจากปี 1808 ไปต้องจ่าย
ภาษีนำเข้าทาสในอัตรา \$10 ต่อทาสหนึ่งคน คนทางใต้พอใจเพราะการค้าทาสโดยเสรีสามารถ
ยืดระยะเวลาออกไปได้อีก 20 ปี ขณะเดียวกันคนทางเหนือพอใจเพราะในอีก 20 ปีข้างหน้า
การค้าทาสจะมีการควบคุมอย่างแท้จริง

3.5 รัฐธรรมนูญปี 1787 กระชั้นและง่ายแก่การเข้าใจ

17 กันยายน 1787 รัฐธรรมนูญร่างเสร็จ ผู้ร่วมร่างรัฐธรรมนูญที่เหลืออยู่ 39 คน
ลงนาม รวมเวลาร่างประมาณ 4 เดือน (25 พฤษภาคม - 17 กันยายน) กล่าวได้ว่ารัฐธรรมนูญ
ที่ร่าง 7 มาตรานี้คณะผู้ดำเนินการร่วมกันดำเนินการร่างอย่างสุขุม ระมัดระวัง ใช้ประสบการณ์
ของตนเองที่เคยบริหารครั้งสมัยรัฐบาลอาณานิคมและรัฐบาลของรัฐ รวมทั้งตรวจสอบดูจากประวัติ
ศาสตร์รวบรวมแนวความคิดของบรรพบุรุษ กลั่นกรองทบทวนร่างออกมาเป็นรัฐธรรมนูญปี 1787
รัฐธรรมนูญเริ่มด้วยบทอารัมภบทกล่าวถึงเหตุผลที่จำเป็นต้องร่างรัฐธรรมนูญว่าเพื่อการรวมตัวโดย
สมบูรณ์ ความยุติธรรม รักษาความสงบ ฯลฯ เป็นต้น รัฐธรรมนูญมี 7 มาตรา มาตราที่ 1 กล่าว
ถึงงานด้านนิติบัญญัติ มาตราที่ 2 กล่าวถึงงานด้านบริหาร มาตราที่ 3 กล่าวถึงงานด้านตุลาการ
มาตราที่ 4 กล่าวถึงความสัมพันธ์ระหว่างรัฐ มาตราที่ 5 กล่าวถึงกระบวนการแก้ไขเพิ่มเติม
รัฐธรรมนูญ มาตราที่ 6 กล่าวถึงการเตรียมการในเรื่องหนี้สิน กฎหมาย และคำปฏิญาณซึ่งเจ้า
หน้าที่ ของสหรัฐอเมริกาต้องสาบาน มาตราที่ 7 กล่าวถึงการให้สัตยาบัน รัฐธรรมนูญ 1787
จะมีผลบังคับใช้เมื่อได้รับสัตยาบันจาก 9 ใน 13 รัฐ

4. ท่าทีของคนอเมริกันต่อรัฐธรรมนูญ 1787

รัฐธรรมนูญปี 1787 มีผลทำให้คนอเมริกันแบ่งแยกแนวความคิดออกได้เป็น 2 พวก

1. พวกเฟเดอรัลลิสต์ (Federalists)²⁷ มีความชื่นชมและสนับสนุนรัฐธรรมนูญ เพราะ ต้องการมีรัฐบาลกลาง (Federal Government or National Government) ที่เข้มแข็งมีประสิทธิภาพในการบริหารประเทศ ผู้นำคนสำคัญได้แก่ อเล็กซานเดอร์ ฮามิลตัน เจมส์ เมดิสัน และจอห์น เจย์ เขาทั้งสามได้ร่วมกันเขียนบทความเชิญชวนและกระตุ้นให้คนอเมริกันให้การยอมรับรัฐธรรมนูญ 1787 ลงในหนังสือชื่อ เดอะ เฟเดอรัลลิสต์ (The Federalist) อันมีผลผลักดันให้คนอเมริกันให้การยอมรับในรัฐธรรมนูญ 1787 ในเวลาต่อมา

2. พวกต่อต้านรัฐธรรมนูญ (Anti-Federalists)²⁸ เพราะ ไม่ต้องการมีรัฐบาลกลางที่เข้มแข็ง แต่ต้องการให้รัฐบาลแห่งรัฐมีอำนาจมากกว่ารัฐบาลกลาง เหตุผลที่พวกแอนติ เฟเดอรัลลิสต์ต่อต้านรัฐธรรมนูญปี 1787 เพราะ เกรงว่ารัฐบาลกลางซึ่งมีอำนาจมากอาจริบถอนอำนาจของรัฐบาลแห่งรัฐ เพราะ ไม่พอใจที่ชายฉกรรจ์ผู้มีสิทธิลงคะแนน (Voters) เท่านั้นที่เลือกผู้แทนราษฎรเข้าสู่สภาผู้แทนราษฎร ขณะที่คณะผู้เลือกประธานาธิบดี (Electors) เป็นผู้เลือกประธานาธิบดีและรองประธานาธิบดี ตลอดจนสมาชิกสภาของรัฐเป็นผู้เลือกวุฒิสมาชิกเข้าสู่วุฒิสภา เพราะ ไม่พอใจที่สิทธิของคนอเมริกัน (The Bill of Rights) ไม่ได้ถูกกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญเบื้องต้น

5. 11 รัฐให้สัตยาบันรัฐธรรมนูญปี 1787 ในปี 1788

5.1 การให้สัตยาบัน²⁹

17 กันยายน 1787 รัฐธรรมนูญร่างเสร็จ มีการลงนามโดยตัวแทน 39 คนที่อยู่ร่วมประชุมในวาระสุดท้าย จอร์จ วอชิงตัน ลงนามเป็นคนแรกในฐานะประธานการประชุมและเป็นตัวแทนในนามเวอร์จิเนีย รัฐธรรมนูญถูกส่งสู่สภาของรัฐต่าง ๆ เพื่อรับการพิจารณาให้สัตยาบัน ซึ่งต่างพากันทยอยให้สัตยาบันในรัฐธรรมนูญ คือ

1. เดลาแวร์	7 ธันวาคม 1787
2. เพนซิลวาเนีย	12 ธันวาคม 1787
3. นิวเจอร์ซี	18 ธันวาคม 1787

4.	จอร์เจีย	2 มกราคม 1788
5.	คอนเนคติกัต	9 มกราคม 1788
6.	แมสซาชูเซต	6 กุมภาพันธ์ 1788
7.	แมริแลนด์	28 เมษายน 1788
8.	คารโรไลนาใต้	23 พฤษภาคม 1788
9.	นิวแฮมเชียร์	21 มิถุนายน 1788
10.	เวอร์จิเนีย	25 มิถุนายน 1788
11.	นิวยอร์ก	26 กรกฎาคม 1788

เมื่อนิวแฮมเชียร์ให้สัตยาบันในวันที่ 21 มิถุนายน 1788 ในอันดับรัฐที่ 9 รัฐธรรมนูญมีผลบังคับใช้เพราะ เป็นการเพียงพอตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ แต่อย่างไรก็ตาม ในปี 1788 นี้ยังมีเวอร์จิเนียและนิวยอร์กคิดตามให้สัตยาบันอีก 2 รัฐ รวมเป็น 11 รัฐ สำหรับคารโรไลนาเหนือเป็นอันดับที่ 12 ในวันที่ 21 พฤศจิกายน 1789 และโรดไอแลนด์เป็นอันดับที่ 13 ในวันที่ 29 พฤษภาคม 1790 ในสมัยของจอร์จ วอชิงตัน

5.2 จอร์จ วอชิงตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี

กุมภาพันธ์ 1789 คณะผู้เลือกประธานาธิบดีในแต่ละรัฐประชุมกัน และลงคะแนนเลือกผู้จะมาเป็นประธานาธิบดี โดยกำหนดหลักเกณฑ์เดียวกันว่า ผู้ได้คะแนนมากที่สุดเป็นประธานาธิบดี คะแนนรองลงมาเป็นรองประธานาธิบดี จอร์จ วอชิงตัน ได้รับเลือกเป็นประธานาธิบดี ด้วยคะแนน 69 คะแนน จอห์น อาดัมส์ ได้รับเลือกเป็นรองประธานาธิบดีด้วยคะแนน 34 คะแนน นั้นย่อมหมายความว่า จอร์จ วอชิงตัน อดีตผู้บัญชาการกองกำลังแห่งทวีปผู้นำกองกำลังอเมริกัรบกับกองกำลังอังกฤษในสงครามปฏิวัติ ผู้เป็นประธานการประชุมร่างรัฐธรรมนูญอเมริกา คือประธานาธิบดีคนแรกของสหรัฐอเมริกา

บทที่ 5 จะได้กล่าวถึงการสร้างชาติอเมริกาในช่วงแรก นำโดย จอร์จ วอชิงตัน และจอห์น อาดัมส์ ช่วงปี 1789-1801

เชิงพรรณนาที่ 4

- 1 Glenn W. Moon and John H. Mac Gowan The Story of Our Land and People (U.S.A.: Holt, Rinehart and Winston, Inc. 1957) pp.176-177
- 2 Ibid, p.174
- 3 Merle Burke. United States History : The Growth of Our Land. (Chicago: American Technical Society. 1951) p.68
4. Loc. cit.
5. Lewis Paul Todd and Merle Curti. Rise of the American Nation. (New York: Harcourt, Brace & World, Inc. 1961) p.143
6. Moon, The Story of Our Land and People. p.177
7. Henry F. Bedford and Trevor Colbourn. The Americans: A Brief History to 1877. (New York: Harcourt Brace Govanovich, Inc. 1972). p.48
8. Paul, Rise of the American Nation. p.110
9. Moon, The Story of Our Land and People. pp.178-179
10. Todd, Rise of the American Nation. p.145
11. Harry T. Williams and Hazel C. Wolf. Our American Nation. Columbus, Ohio : Charles E. Merrill Books, Inc. 1966). pp.164-165
12. Ibid., pp.165-166
13. Ibid., pp.161-163
14. Ibid., pp.166-169
15. Todd, Rise of the American Nation. p.152
16. Loc. cit.
17. Ibid., pp.152-153
18. Ibid., p.156

19. Moon, The Story of Our Land and People. pp.187-188
20. Todd, Rise of the American Nation. pp.163-165
21. Ibid., pp.166-168
22. Ibid., pp.168-170
23. Ibid., pp.170-172
24. R. Jackson Wilson, James Gilbert, Stephen Nissenbaum, Donald Scott, Carville Earle and Ronald Hoffman. The Pursuit of Liberty: A History of the American People. (New York: Alfred A. Knopf, Inc. 1984.) p.197
25. Todd, Rise of the American Nation. p.158
26. Ibid., pp.158-159
27. Ibid., p.161
28. Loc. cit.
29. Williams, Our American Nation. p.183